

گزارش

در نشست «الزامات معماری مجموعه‌های پناگاهی» مطرح شد

پناهگاه؛ حلقه مفقوده مدیریت بحران شهری

وقتی شهر با تهدید مواجه می‌شود، «دسترسی» و «زمان» به مهم‌ترین متغیرهای بقا تبدیل می‌شوند؛ از مسیریهای زیرسطحی و جایگزین تا توصیه‌هایی برای ایمن‌سازی یک اتاق در خانه. نشست «الزامات در معماری مجموعه‌های پناگاهی» با حضور جواد هاشمی فشارکی دبیر شهرداری مجمع تشخیص مصلحت نظام، ابوالفضل قربانی عضو هیئت‌علمی دانشگاه مازندران، مجتبی عراقی‌زاده محقق و مدرس دانشگاه و سجاد زلفی‌گل رئیس گروه مطالعات معماری و شهرداری برگزار شد. در ابتدای این نشست، جواد هاشمی فشارکی، دبیر شهرداری مجمع تشخیص مصلحت نظام، گفت یکی از ضرورت‌های طراحی و توسعه شهرهای مسکونی، اعم از شهرک‌های موجود و آنهایی که در دست احداث هستند، فراهم‌آوردن دسترسی‌های ایمن و کارآمد به پناهگاه‌هاست. او افزود: این دسترسی‌ها که شامل مسیریهای زیرسطحی و روسطحی می‌شوند، باید به‌گونه‌ای طراحی شوند تا ساکنان بتوانند به‌راحتی و بدون مواجهه با ازدحام یا موانع، خود را به پناهگاه برسانند. هاشمی یادآور شد: در سناریوی تخریب احتمالی سازه‌ها، مکانیسم‌های دسترسی جایگزین و مقاوم باید پیش‌بینی شود تا حتی در صورت بروز آسیب جدی به ساختمان‌ها، امکان ورود به پناهگاه همچنان فراهم باشد. لذا توجه به جانمایی صحیح پناهگاه‌ها، مسیریهای اضطراری و ارتباطات عمودی و افقی مقاوم در مجتمع‌های مسکونی، امری حیاتی است. او ادامه داد: درباره مجتمع‌های اداری بزرگ، مسئله تمرکز عملکردی اهمیت ویژه‌ای پیدا می‌کند. این تمرکز می‌تواند در صورت بروز حوادث یا حملات، منجر به از دست رفتن هم‌زمان حجم بالایی از ساختمان شود. بنابراین طراحی این مجتمع‌ها باید فراتر از سطح زمین دیده شود. لازم است در زیرزمین این مجموعه‌ها، امکانات و خدمات ضروری به‌گونه‌ای فراهم آید که بتواند در شرایط اضطراری، به‌عنوان یک مرکز نقل پایدار و ایمن عمل کند و در اختیار مردم قرار گیرد.

دبیر شهرداری مجمع تشخیص مصلحت نظام تأکید کرد: این امر شامل تأمین فضاها سامانه‌های پشتیبان در تراز زیرین است تا در زمان بحران، تداوم عملکردها تضمین شده و امکان ارائه خدمات حیاتی در شرایط نامن فراهم شود. او درباره مجموعه‌های درمانی، به‌ویژه بیمارستان‌های بزرگ که دارای چندین طبقه زیرین هستند نیز گفت: در شرایط عادی، فعالیت‌های درمانی در طبقات بالایی و در دسترس انجام می‌شود، اما در زمان بحران، بخش‌هایی از طبقات زیرین می‌توانند به‌سرعت به مرکز جراحی اورژانس و بستری موقت تبدیل شود. او تصریح کرد: این طبقات پایین‌تر، به دلیل ایمنی بیشتر در برابر حوادث احتمالی (مانند انفجار یا تخریب طبقات بالایی)، می‌توانند به عنوان ستون فقرات خدمات درمانی در شرایط اضطراری عمل کرده و تداوم حیات بیماران را تضمین کنند. در ادامه این نشست، ابوالفضل قربانی، عضو هیئت‌علمی دانشگاه مازندران گفت: شیوه‌های تهاجم هوایی معمولاً در دو قالب کلی هواگرد پایه و موشک پایه مورد استفاده قرار می‌گیرند؛ در حملات هواگرد پایه، مسیر پرواز، زمان‌بندی و الگوی حرکت قابلیت تغییر دارند و همین امر امکان تطبیق با شرایط متغیر میدان نبرد را فراهم می‌کند. او افزود: با این حال، این نوع عملیات ممکن است در معرض شناسایی یا مقابله توسط پهپادها، دشمن قرار گیرد. برای اجرای مأموریت‌های دوربرد نیز معمولاً نیاز به سوختگیری هوایی وجود دارد. علاوه بر این، هواگردها قابلیت شناسایی هدف و اجرای هم‌زمان مأموریت تهاجمی را دارا هستند؛ در مقابل، حملات موشک پایه عمدتاً بر اساس لانچرهای از پیش آماده و آماده به کار انجام می‌شوند و پس از دستیابی به وضعیت آمادگی، فرایند شلیک با سرعت بالا صورت می‌گیرد.

قربانی با بیان اینکه شناسایی دقیق هدف در این نوع عملیات چالش برانگیزتر است، گفت: امکان تغییر مسیر پس از شلیک معمولاً وجود ندارد. با این حال، مزیت اصلی این شیوه آن است که بدون ورود مستقیم به حریم هوایی دشمن، توانایی انجام حمله مؤثر از فواصل دور را دارد. او تأکید کرد: تهدید مستمر سکونتگاه‌های شهری موجب کاهش حضور جمعیت در فضاهای عمومی می‌شود و در نتیجه، امکان پایش، رصد و هدف‌گیری ترددهای پیاده و سواره را برای هواگردهای مهاجم تسهیل می‌کند. عضو هیئت‌علمی دانشگاه مازندران گفت: در چنین شرایطی، هرگونه وسیله نقلیه، ازجمله آمبولانس‌ها و خودروهای امدادی نیز در معرض خطر قرار می‌گیرند؛ زیرا تشخیص و تفکیک آنها از سایر اهداف متحرک برای مهاجم دشوارتر می‌شود. او در ادامه گفت: به دلیل محدودیت فضا برای کاربری‌های شهری، می‌توان مجموعه‌های ورزشی، تفریحی، سرگرمی، درمانی و آموزشی را در قالب پناهگاه‌های زیرزمینی چندمنظوره طراحی و احداث کرد. او افزود: این فضاها در زمان بحران می‌توانند با بهره‌گیری از تجهیزات و زیرساخت‌های مستقل، نقش پناهگاه ایمن و عملیاتی را ایفا کنند. به‌عنوان نمونه، اگر یک بیمارستان زیرزمینی بتواند بدون دریافت کمک خارجی تا مدت ۷۲ ساعت به‌طور مستقل به فعالیت درمانی و امدادسانی ادامه دهد، این امر موجب افزایش تاب‌آوری شهری در شرایط اضطراری خواهد شد. در ادامه مجتبی عراقی‌زاده، محقق و مدرس دانشگاه گفت: به‌منظور شناسایی دقیق نقاط نیازمند و مستعد برای احداث پناهگاه‌های زیرزمینی، مدیریت شهری باید از ابزارهای تحلیلی متنوع بهره‌من شود. او افزود: یکی از مهم‌ترین این عوامل، تدوین نقشه‌های آسیب‌پذیری است؛ شهرداری موظف است با تحلیل داده‌های دو جنگ اخیر، نقشه‌های پهنه‌بندی میزان آسیب و خسارات را در پستر GIS تهیه کند. این نقشه‌ها با لایه‌گذاری اطلاعاتی نظیر «تراکم جمعیت»، «شبکه شریان‌های حیاتی، بافت‌های فرسوده و مراکز حساس»، نقاط بحرانی که بالاترین سطح ریسک و نیاز به پناهگاه را دارند، شناسایی می‌کنند.

عراقی‌زاده تصریح کرد: یکی از الزامات حیاتی پناهگاه‌ها، زمان هشدار است. پناهگاه‌ها باید در شعاعی از سکونتگاه‌های اصلی تعبیه شوند که مردم در فاصله زمانی بین اعلام خطر تا وقوع حمله، فرصت کافی برای رسیدن به فضای امن را داشته باشند. او درباره مراحل ایجاد فضای امن درون منزل گفت: ضلعی از خانه که به نظر کم‌ترین خطر درگیری با موج انفجار را دارد انتخاب کنید. در این ضلع اتاقی که فاقد پنجره است یا کم‌ترین میزان پنجره را دارد، انتخاب کنید. او افزود: اگر شیشه پنجره هم‌زمان به سمت آفتاب باشد، سعی کنید آن را به شیشه‌های دوچدره لمینت تبدیل کنید. هر دو طرف شیشه به صورت خورشیدی چسب پهن زده شود. پرده‌های ضخیم بلند نصب شود و در شرایط اضطراری با نزدیک‌کردن وسایل سنگین نظیر میز و صندلی به پرده، پرده را به دیوار چسب کرد. عراقی‌زاده تصریح کرد: در این اتاق از لوستر استفاده نشود و چراغ‌های کم‌ضخامت متصل به سقف دیوار استفاده شود. این تئیا نیز برنده در اتاق نباشد و ترجیحاً کمدهای شیشه‌ای داخل اتاق نباشند. همچنین در زمان استفاده از اتاق، در اتاق قفل نباشد. در پایان این نشست، سجاد زلفی‌گل، رئیس گروه مطالعات معماری و شهرداری مرکز مطالعات گفت: در جریان رخداد‌های اخیر از جمله جنگ ۱۲ روزه و جنگ رمضان، نقش و ضرورت وجود پناهگاه‌ها و مجموعه‌های پناگاهی بیش از پیش مورد توجه قرار گرفت. او افزود: تجربه این حوادث نشان داد برنامه‌ریزی دقیق، طراحی اصولی و توجه همه‌جانبه به الزامات فنی، اجتماعی و روانی این فضاها می‌تواند نه‌تنها احساس امنیت و آرامش بیشتری را در میان شهروندان ایجاد کند، بلکه میزان خسارات و تلفات را به‌صورت چشمگیری کاهش دهد. زلفی‌گل تصریح کرد: اگر در سال‌های گذشته، با وجود رویکردهای مختلف در حوزه معماری و طراحی شهری، نگاه جامع‌تری نسبت به توسعه و به‌کارگیری مجموعه‌های پناگاهی چندمنظوره صورت می‌گرفت، احتمالاً جان هموطنان بیشتری حفظ می‌شد و شاهد کاهش آتار مخرب ناشی از بحران‌ها بودیم.

هشدار احد وظیفه، رئیس مرکز ملی اقلیم و مدیریت بحران خشک‌سالی سازمان هواشناسی، درباره ورود پایتخت به فاز خشک‌سالی پایدار

تهران در اقلیم جدید

زنگ خطر اقلیمی در تهران؛ بارش ۳۷ درصد کمتر و دما ۲ درجه بالاتر

نورا حسینی؛ تهران دیگر در چارچوب الگوهای اقلیمی گذشته قابل فهم نیست؛ کاهش مستمر بارش، افزایش محسوس دما و تداوم خشک‌سالی در شش سال پیاپی، نشانه‌هایی از ورود پایتخت به یک «وضعیت اقلیمی جدید» است؛ وضعیتي که به گفته احد وظیفه، رئیس مرکز ملی اقلیم و مدیریت بحران خشک‌سالی سازمان هواشناسی، بیش از آنکه صرفاً حاصل تغییرات طبیعی باشد، از فشار جمعیت، توسعه شهری و الگوهای ناپایدار مصرف آب تأثیر می‌پذیرد. آمارها تصویر روشنی از این تغییر ارانه می‌دهند: بارش تهران تا ابتدای اردیبهشت به حدود ۱۴۰ میلی‌متر رسیده؛ رقمی که ۳۷ درصد کمتر از میانگین نرمال است. هم‌زمان، دمای پایتخت حدود دو درجه بالاتر از حد معمول ثبت شده؛ روندی که دیگر نمی‌توان آن را به نوسانات مقطعی نسبت داد. بررسی‌های بلندمدت نیز این تغییر را تأیید می‌کند؛ جایی که کاهش بارش و افزایش دما در یک مسیر پایدار قرار گرفته‌اند. در این میان، نقش انسان پررنگ‌تر از همیشه است؛ رشد جمعیت، توسعه فراتر از توان اکولوژیک، برداشت بی‌رویه از منابع زیرزمینی و مصرف بالای آب، تهران را به نقطه‌ای رسانده‌که «تنش آبی مزمن» نه یک سناریوی آینده، بلکه واقعیتی جاری است. در چنین شرایطی، پرسش اصلی دیگر وقوع بحران نیست، بلکه توان مدیریت آن و جلوگیری از تشدید پیامدهایی است که از فرونشست زمین تا کاهش زیست‌پذیری شهر امتداد پیدا می‌کند. احد وظیفه در گفت‌وگو با «شرق» به این پرسش‌ها پاسخ می‌دهد.

وضعیت بارش و دمای تهران در سال‌های اخیر را چطور ارزیابی می‌کنید؟ آیا می‌توان گفت تهران وارد یک وضعیت اقلیمی جدید شده است؟

بله؛ تهران قطعاً وارد وضعیت اقلیمی جدیدی شده؛ زیرا جمعیت هم بخشی از اقلیم است. اگر انسان در ایجاد مسائل اقلیمی دخیل است، حتماً راه‌حل‌ها نیز می‌بایست جمعیت و فعالیت‌های آن را به‌عنوان بخشی از اقلیم در نظر بگیرد و بدون آن نمی‌توان راه‌حل‌های پایدار را در نظر گرفت. بارش تهران تا چهارم اردیبهشت حدود ۱۴۰ میلی‌متر ثبت شده که حدود ۳۷ درصد کمتر از نرمال آن (۲۲۰ میلی‌متر) است. میانگین دمای تهران نیز حدود دو درجه گرم‌تر از نرمال بوده است. این ششمین سال پیاپی است که تهران با بارش کمتر از نرمال و دمای بیش از نرمال مواجه است.

آیا کاهش بارش در تهران صرفاً یک نوسان طبیعی است یا نشانه یک روند پایدار خشک‌سالی؟

به نظر در حال طی‌کردن یک روند پایدار خشک‌سالی اقلیمی هستیم. تحلیل سری زمانی ۵۰ساله نشان می‌دهد که میانگین بارش تهران روند نزولی و دما روند صعودی شدیدی داشته است. این دیگر نوسان چرخه‌ای مانند آلینو نیست، بلکه تغییر در پایه اقلیمی است؛ ضمن اینکه توسعه شهری و جمعیتی نیز بسیار بیشتر از توان اقلیمی بوده است.

نقش تغییر اقلیم در بحران آب تهران چقدر است و چه سهمی مربوط به مدیریت مصرف و توسعه شهری است؟

تغییر اقلیم به مراتب نقش کمتری نسبت به مدیریت و توسعه شهری دارد. افزایش جمعیت، شبکه آب فرسوده، مصرف انرژی بسیار بالاتر از استانداردهای جهانی با ازدیاد و انباشت آلاینده‌های هوا، توسعه بیابان‌ها در تهران و استان‌های مجاور و ایجاد کانون‌های گردوخاک جدید، کشاورزی با آب‌های نامتعارف در دشت‌ها و برداشت بی‌ضابطه از چاه‌ها عوامل اصلی بحران هستند که همه اینها در زمینه شرایط اقتصادی بد، تصویر بسیار ناخوشایندی ارائه می‌دهند.

آیا منابع آب تهران توان پاسخ‌گویی به جمعیت فعلی و آینده را دارند؟

خیر؛ منابع آب تهران به شرایط تنش مزمن رسیده است. با جمعیت شناور ۱۵ میلیون نفری و روند فعلی، سیستم منابع آب و آبرسانی تهران از نظر هیدرولوژیکی وضعیت ناخوشی دارد. ادامه وضع موجود مستلزم اقدامات جدی مدیریتی مانند جیره‌بندی و حتی مدیریت جمعیت پایتخت است.

برداشت از منابع زیرزمینی در اطراف تهران چه اثری بر پایداری آبی شهر گذاشته است؟ برداشت بی‌رویه از سفره‌های زیرزمینی در دشت تهران، شهریار و ورامین باعث کاهش شدید تراز آب زیرزمینی شده است. این کاهش ذخیره استراتژیک، شهر را در برابر خشک‌سالی‌های چندساله عملاً بی‌دفاع می‌کند.

ارتباط مستقیم بین کاهش بارش و فرونشست زمین در دشت‌های اطراف تهران را چگونه توضیح می‌دهید؟

کاهش بارش از یک طرف و عامل بسیار مهم‌تر برداشت بی‌رویه در بالادست حوضه‌های آبی تهران مانند توسعه مناطق خوش‌نشین در مناطق کوهستانی شمال تهران و البرز با توسعه باغات و استخرها که منجر به افزایش شدید سطح تبخیر شده و کاهش تغذیه طبیعی سفره آب زیرزمینی در دشت‌های جنوب استان و اطراف کلان‌شهرهای تهران و کرج شده است. در نتیجه برداشت از چاه‌ها برای جبران کمبود افزایش می‌یابد. این امر باعث افت فشار آب در لایه‌های رسی و خروج آب منفذی می‌شود که به فشردگی دائمی لایه‌ها و در نتیجه فرونشست زمین منجر می‌شود.

آیا می‌توان گفت فرونشست در تهران و حومه به مرحله خطر غیرقابل بازگشت نزدیک شده است؟

بله؛ هشدار بالادست، فرونشست در مناطق ۱۸، ۱۹، قرچک و ورامین به بیش از ۲۰ تا ۳۰ سانتی‌متر در سال رسیده است. این پدیده به خطوط لوله گاز، فاضلاب و مترو آسیب فیزیکی جدی وارد کرده و بخش‌هایی از سفره آب زیرزمینی ظرفیت ذخیره‌سازی خود را برای همیشه از دست داده‌اند.

زیرساخت‌های شهری تهران تا چه حد با شرایط اقلیمی جدید سازگار هستند؟

این سؤال را بهتر است مسئولان مربوطه مانند شهرداری،

هشدار احد وظیفه، رئیس مرکز ملی اقلیم و مدیریت بحران خشک‌سالی سازمان هواشناسی، درباره ورود پایتخت به فاز خشک‌سالی پایدار

تهران در اقلیم جدید

زنگ خطر اقلیمی در تهران؛ بارش ۳۷ درصد کمتر و دما ۲ درجه بالاتر

عکس از تپه‌های کوهک فتن

سازمان آب و وزارت نیرو و مدیریت بحران پاسخ بدهند، ولی به نظر آسیب‌پذیری اقلیمی بسیار بالاست. مانند آسیب‌ها و مرگ‌ومیر ناشی از آلودگی هوا، آسیب‌های کمبود آب و خشک‌سالی در آینده می‌تواند تصاعدی افزایش یابد.

ک سیستم مدیریت آب شهری تهران هنوز بر مبنای اقلیم گذشته طراحی شده است؟

احتمالاً پاسخ مثبت است؛ مثلاً هنوز میانگین بارش درازمدت ۵۰ساله به‌عنوان مبنای طراحی استفاده می‌شود، در حالی که دهه اخیر به‌طور میانگین حداقل ۲۵ تا ۳۵ درصد کمتر از آن میانگین بارش داشته است.

اگر روند فعلی ادامه پیدا کند، تهران در ۱۰ تا ۲۰ سال آینده از نظر منابع آب در چه وضعیتی قرار خواهد گرفت؟

پیش‌تر هم گفتیم اگر روند فعلی ادامه یابد، تهران وارد مرحله تنش آبی حاد دائمی می‌شود. در ۱۰ سال آینده، برخی محله‌های تهران با کاهش فشار شدید یا قطعی آب مواجه خواهند شد. در ۳۰ سال آینده، فرونشست و کمبود آب و افزایش دما و آلودگی هوا، به احتمال زیاد برخی مناطق تهران را به محلی نامساعد برای سکونت تبدیل کند.

آیا سناریوی «تنش آبی مزمن در پایتخت» قابل اجتناب است یا باید آن را قطعی فرض کرد؟

تنش آبی مزمن قطعی فرض شده و رخ داده است. سؤال این نیست که آیا تنش داریم یا نه، بلکه سؤال این است که آیا می‌توانیم از فروپاشی این وضعیت جلوگیری کنیم؟ تنها با اصلاحات فوری و کاهش تقاضای آب برای مصرف در شرب، کشاورزی، صنعت و آبیاری فضای سبز و همچنین استفاده فرایکر از فناوری‌های نوین با مدیریت دقیق و حساب‌شده می‌توان از روز صفر یا مهاجرت اجباری جلوگیری کرد.

مهم‌ترین اصلاح فوری در مدیریت آب تهران چیست؛ کاهش مصرف، اصلاح شبکه یا تغییر الگوی توسعه شهری؟

تغییر الگوی توسعه شهری همراه با اصلاح شبکه. کاهش مصرف خانگی مفید است اما نمی‌تواند جایگزین اصلاح زیرساخت و کنترل جمعیت شود. اولویت اول، مدیریت مهاجرت و تراکم جمعیتی و دوم، کاهش هدررفت ۵درصدی آب در شبکه است.

آیا بازچرخانی آب و استفاده از سپاب می‌تواند فشار بر منابع تهران را کاهش دهد؟

بله؛ می‌تواند حدود ۳۰ تا ۴۰ درصد از فشار بر منابع شرب را کاهش دهد، به شرط آنکه تصفیه‌خانه‌های فاضلاب تکمیل شوند و آب تولیدی برای صنایع و فضای سبز استفاده شود.

تصمیم‌گیران انتقال آب را به‌عنوان یکی از راهکارهای اصلی چالش آب در تهران می‌دانند. این راهکار چقدر در تأمین آب تهران مؤثر است و می‌توان آن را یک راهکار علمی دانست و چه مشکلاتی برای شهرهای مبدأ ایجاد می‌کند؟

انتقال آب یک راهکار موقت و غیرعلمی در شرایط فعلی است. بسیار پرهزینه و انرژی‌بر است و مشکل اصلی یعنی مصرف بی‌رویه را حل نمی‌کند. مشکلات آن شامل ایجاد خشک‌سالی در شهرهای مبدأ مانند قزوین و افزایش مصرف در تهران به دلیل دسترسی به آب جدید است که پارادوکس جدیدی را خلق می‌کند. البته در استان اغلب منابع مجاور استان که قابل انتقال بوده قبلاً انجام شده و تقریباً منبع دیگری برای انتقال وجود ندارد.

نقش مدیریت شهری در کنار دولت مرکزی در حل بحران آب تهران چقدر تعیین‌کننده است؟

بسیار تعیین‌کننده. دولت وظیفه تأمین آب خام بر هر عهده دارد، اما مدیریت شهری مسئول حدود ۴۰ درصد مصرف تهران شامل فضای سبز، پارک‌ها و ساختمان‌هاست. شهرداری باید استفاده از آب شرب برای فضای سبز را ممنوع و آب خام و سپاب تصفیه‌شده را جایگزین کند. ضمن اینکه باید به‌طور جدی و به تدریج البته با سرعت قابل قبول تغییر و تبدیل در الگوی فضای سبز را ایجاد کند؛ مثلاً جلوگیری از کاشت و نگهداری گونه‌های آب‌بر و چمن و به جای آن کاشت درختان کم‌آب‌بر و سازگار با محیط خشک.

اگر بخواهید یک هشدار کلیدی درباره آینده اقلیمی تهران بدهید، آن هشدار چیست؟

تهران به احتمال زیاد در شرایط نامساعد استراتژیک آب خود قرار دارد. تداوم خشک‌سالی‌ها با شدت و زمان طولانی‌تر از گذشته با تابستان‌هایی که گرم‌تر از قبل هستند، شرایطی را ایجاد می‌کند که در آینده دیگر آب صرفاً یک محدودیت نخواهد بود، بلکه می‌تواند به قطعی آب برنامه‌ریزی‌شده و کاهش تدریجی جذابیت زیستی در برخی مناطق مسکونی به دلیل فرونشست و کمبود آب منجر شود و احتمال‌ترین سناریوی غیرقابل اجتناب باشد. مگر اینکه حکمرانی و مدیریت شهری و آب از حالت بخشی خارج و اقدامات اساسی مانند جمع‌آوری آب و تصفیه فاضلاب و بازچرخانی آب، پایش و مدیریت رودخانه‌ها و منابع بالادست حوضه‌ها، با جلوگیری از برداشت‌های بی‌رویه، اصلاح الگو و مصرف آب در فضای سبز و همچنین بازنگری اساسی در توسعه مناطق مسکونی در البرز و تهران و شهرک‌های آقماری اطراف آنها، با نظارت نهاد‌های بالادست، به‌طور جدی دستورالعمل فوری باشد.

۴۰روز جابه‌جایی زیر سایه انفجارها

در همان لحظه، تصمیم سریع گرفته می‌شود؛ توقف معنی ندارد؛ «مسافرا! نگران بوند، بعضی‌ها داد می‌زنند، اما ما مجبور بودیم رشان کنیم از آن محدوده. باید زودتر از منطقه خارج می‌شدیم تا خطر کمتر شود». در آن روزها، به گفته رانندگان، چهره حمل‌ونقل شهری کاملاً تغییر کرده بود. تاکسی‌ها کمتر در دسترس بودند، خودروهای شخصی کمتر تردد می‌کردند و بار اصلی شهر روی دوش اتوبوس‌ها و خطوط بی‌آرتی افتاده بود. او می‌گوید: «تقریباً همه به اتوبوس و بی‌آرتی وابسته بودند. ما هم باید کار می‌کردیم، توقف معنی نداشت». در کنار مسئولیت حمل مسافر، یک واقعیت دیگر هم وجود داشت؛ خطر دائمی: «هر لحظه احتمال حادثه بود. حتی جاهایی که رد می‌شدیم، آثار انفجار یا شیشه‌های شکسته دیده می‌شد». اما تصمیم‌ها در همان لحظه گرفته می‌شد، با یک اصل ساده: اول جان مردم، بعد ادامه مسیر. او از یک احساس دوگانه صحبت می‌کند؛ ترس، اما ادامه کار: «ما هم ترس داشتیم، ولی نشان نمی‌دادیم. خانواده نگران بودند، ما هم نگران بچه‌هایمان بودیم، ولی کار باید انجام می‌شد». بیشتر رانندگان ساعت ۳:۳۰ تا چهار صبح بیدار می‌شدند؛ برای کاری نمی‌کردیم».

خبر

بیشترین دلیل

مردودی خودروها در مراکز معاینه فنی چیست؟

در فروردین‌ماه سال جاری ۱۰ هزار و ۵۰۵ خودرو به مراکز معاینه فنی مراجعه کردند که از این تعداد ۷۶ هزار و ۳۹۱ خودرو موفق به دریافت معاینه فنی در مراجعه اول شدند و ۱۱هزار و ۶۵ خودرو نیز گواهی معاینه فنی برتر دریافت کردند.

در مجموع ۲۶ درصد خودروها به دلیل نقص فنی در مراجعه اول موفق به معاینه فنی نشدند. نقص‌های شناسایی‌شده شامل آلایندگی وضعیت ظاهری تست ترمز کمک‌فنر و عدم هم‌راستایی چرخ‌ها بوده است. بیشترین درصد مردودی خودروها مربوط به وضعیت ظاهری خودروهاست که به صورت چشمی و بر اساس دستورالعمل‌های کشوری کنترل می‌شود و شامل سلامت لاستیک، شیشه، برف‌پاک‌کن، شیشه‌شور، سلامت چراغ‌های احتظار، بدنه خودرو، کمربند ایمنی و همچنین بررسی دود خروجی از اگزوز است. مراکز معاینه فنی تهران از ساعت ۷ صبح تا ۱۶ عصر آماده پذیرش و بررسی خودروها هستند و شهروندان می‌توانند برای مراجعه به این مراکز از طریق سامانه شهرداری تهران من به صورت اینترنتی نوبت دریافت کنند.

اعلام سرفاصله‌های جدید حرکت قطارهای متروی تهران

با توجه به بازگشت شهروندان به پایتخت، حجم سفرها در خطوط متروی تهران افزایش یافته و شرکت بهره‌برداری مترو، سرفاصله‌های جدیدی را برای حرکت قطارها اعلام کرده است.

طبق این گزارش، از ابتدای سال ۱۴۰۵ تا پایان روز ۲۲ فروردین، مجموعاً ۱۸ میلیون و ۸۲۸ هزار و ۹۲۷ سفر در متروی تهران ثبت شده است. در این میان، روزهای یکشنبه ۱۶ فروردین با یک میلیون و ۴۱ هزار و ۶۰۶ سفر، پنجشنبه ۲۰ فروردین با یک میلیون و ۶۴ هزار و ۵۴ سفر و شنبه ۲۲ فروردین با ثبت یک میلیون و ۴۲۳ هزار و ۱۸۷ سفر، در زمره پرتربددترین روزهای سال جاری قرار گرفته‌اند.

شرکت بهره‌برداری متروی تهران و حومه اعلام کرد: به‌منظور شفاف‌سازی و اطلاع‌رسانی بهتر به شهروندان، برنامه فعلی سرفاصله حرکت قطارها در خطوط ۱، ۲، ۳ و ۴ مترو هر پنج دقیقه، خط ۵ مترو هر ۱۰ دقیقه و خطوط ۶ و ۷ مترو هر ۱۰ دقیقه اعلام شده است. همچنین قطارهای ملی به شماره ۷۰۱ و ۷۰۲ به ترتیب در خطوط ۲ و ۴ فعال هستند و به جابه‌جایی مسافران مشغول‌اند.

چرا انتخابات شوراها به تعویق افتاد؟

ایسنا؛ رئیس هیئت مرکزی نظارت بر انتخابات شوراهای شهر و روستا تأکید کرد: با توجه به اینکه فضای انتخابات ذاتاً رقابتی است و ممکن است منجر به بروز اختلافات و فضای دوقطبی شود، تصمیم بر این شد که انتخابات به تعویق بیفتد تا تمرکز کشور بر مدیریت شرایط جنگی و حفظ وحدت ملی باشد.

محمدصالح جوکار، نماینده مردم یزد در مجلس شورای اسلامی، در پاسخ به این پرسش که فرایند انتخابات شوراها چگونه ادامه خواهد یافت، گفت: ما در هر مقطع زمانی متناسب با شرایطی که در کشور وجود دارد، باید تصمیم بگیریم؛ انتخابات یک موضوع بسیار مهم و حائز اهمیت است و همواره به‌عنوان نماد مردم‌سالاری دینی و مشارکت مردم در عرصه سیاسی مطرح بوده است. حتی در دوران سلال دفاع مقدس نیز انتخابات در همت مردم برگزار شد. او در ادامه با اشاره به جدول زمان‌بندی برگزاری انتخابات هفتمین دوره شوروراها اظهار کرد: براساس برنامه‌ریزی‌های قبلی، انتخابات قرار بود در تاریخ ۱۱ اردیبهشت‌ماه برگزار شود، اما با توجه به شرایط پیش‌آمده ازجمله تهاجم نظامی دشمن آمریکایی-صهیونیستی و قرارگرفتن کشور در شرایط جنگی، اولویت‌ها تغییر کرد.